

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
РеВ 15798/2023
22.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жарко Урошевић, адвокат из ..., против туженог Града Лознице, кога заступа Градски правобранилац, ради утврђења повреде права личности, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Ужицу Гж 1677/22 од 09.03.2023. године, у седници одржаној 22.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Ужицу Гж 1677/22 од 09.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Ужицу Гж 1677/22 од 09.03.2023. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Ужицу П 447/21 од 26.09.2022. године, овај суд се огласио апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, укинуо је све спроведене радње и одбацио тужбу (уз отказивање претходно заказаног рочишта).

Решењем Вишег суда у Ужицу Гж 1677/22 од 09.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено првостепено решење. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. истог закона за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права у ситуацији када су нижестепени судови правилно нашли да нису надлежни за одлучивање о тужбеном захтеву којим се тражи утврђење повреда права која су Уставом загарантована људска права, већ да је одлучивање о томе у надлежности Уставног суда сходно члану 82. Закона у Уставном суду („Службени гласник РС“ бр. 109/2007...92/2023).

У складу са наведеним, Врховни суд је одлучио као у ставом првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. у вези члана 420. став 6. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 420. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан (став 1). Ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2). Ревизија је увек дозвољена против решења наведених у ставовима 3, 4. и 5. истог законског члана, али тим законским решењима није обухваћено правноснажно решење о одбачају тужбе због ненадлежности суда.

Како је побијаним решењем другостепеног суда потврђено решење првостепеног суда којим се огласио апсолутно ненадлежним за поступање по тужби, укинуо све спроведене радње и одбацио тужбу, услов да би ревизија против овог решења била дозвољена цени се према одредби члана 420. став 2. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, којим је прописано да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

У имовинско-правним споровима у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, а тужилац у тужби и у току првостепеног поступка није означио вредност спора, иста се утврђује на основу одређене или плаћене судске таксе. Како је у конкретном случају одређена такса од 950,00 динара (такса на решење), као вредност предмета спора узима се износ од 1.900,00 динара, који очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра као новчани цензус за дозвољеност ревизије. Због тога је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из тих разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић